

жно на тоягата си” (Дневник, София, бр.1244 от 13 декември 1905 г.).

В Приказ №892 от 20 април 1894 г. на кмета на Градския общински съвет в Татар Пазарджик се записва: „Като вземам предвид, че тукашното циганско население живее в предградията на града в колиби, а някои от тях живеят в града и в околностите му временно и следователно за тяхното правилно надзираване – добър ред и управление, те имат нужда от назначаването на особен управител, че това население според стария си обичай се представлява пред общинските и административни власти от особен свой представител, наречен ишария... Като вземам предвид, че по заявленията на това население назначавам и като вземам в предвид от друга страна чл. 99 от Закона за градските общини назначавам за кметски наместник – ишария на циганското население, живущи и преживяващи в града, жителят от града Салима Христов, с правата и длъжностите произтичащи от чл. 99 от Закона“. Политическите промени във властта водят и до смяната на циганския кметски наместник. През април 1899 г. по заявление от циганското население „че досегашния ишария им бил натрапен от предишния кмет, а не бил избран от тях и всячески им пакостял“ следва уволнението му. Заменя се с жител от същия град, одобрен от циганите (ТДА Пазарджик, ф. 13-к, оп.1, а.е.49, л.65-66; а.е.51, л.52).

През 1913 г. във Варна „Както уседналите, така и номадите зачитаха авторитета на шерибашията – зачитаха авторитета на Осман... Издигането му за шерибашия на махала от 180 къщи – официално признат пост от правителството, се дължеше по-скоро на неговото интелектуално превъзходство, както и на обстоятелството, че принадлежи на друго племе и говори малко по-различен диалект... Продължителността на заеманата от него длъжност зависеше донякъде и от добрата воля на неговите подчинени, които имаха правото да помолят префекта да го освободи от поста. В резултат на това Осман очевидно чувстваше необходимост да поддържа здрава връзка с хората, които управляваше. Когато заговореше, той се обръщаше към всички присъстващи, а когато им нареждаше да мълчат, околните притаяваха дъх.

....Шерибашията или по-скоро царят /тагар/ на циганите от Русчук, както той предпочиташе да го наричат, това бе самият Милано Николов... Не мисля, че той превъзхождаше Осман в интелектуално отношение, но бе определено по-колоритен и имаше по-осезаемо присъствие“ (Макфий 2007: 68-70, 136).

Кметът на гр. Фердинанд през декември 1909 г. назначава за цигански цирибашия на Драгомановата махала Али Махмидов вместо досегашния Байрам Касъмов, от когото болшинството циганите изказват недоволство. Възнаграждението си ще получава от самото циганско население по заведения досега ред – 2 лв. от всяка колиба годишно. През 1927 г. Общинският съвет, по настояване на циганите в махалата, взема решение назначаването за кметски наместник „лице от махала-